

ה"ט 22862/02/21 - מיכל מאיר נגד אור שמאיילוב

בית משפט השלום בדימונה

ה"ט 22862-02-21 מאיר נ' שמאיילוב

בפני	השופט מנחם שח"ק
מבקשת	מיכל מאיר
נגד	
משיבה	אור שמאיילוב

החלטה

לפני בקשה למתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאיימת תשס"ב - 2001 (להלן: "**החוק**").

מדובר בצדדים אשר ניתן ביחס אליהם בהסכמה צו קודם, בתיק 52297-12-20 (להלן: "**הצו הקודם**"), שאף אותו יזמה המבקשת.

בבקשה הנוכחית טענה המבקשת כי לאחר מתן הצו הקודם קנתה המשיבה ערכת קריוקי ו"התחילה מסיבות באופן קבוע שבועי". המבקשת פירטה מספר אירועים של רעש בלתי סביר שבקע מדירת המשיבה, ובכלל זה השמעת מוסיקה חזקה בשעות הבוקר של יום 31.12.20, 1.1.21, 12.1.21 בשעה 16:15 - "מוסיקה/קריוקי כל חצי שעה בערך... עד 1 וחצי בלילה", 22.1.21, 24.1.21 בשעה 17:00, 3.2.21 בשעה 3:00 לפנות בוקר - "שומעים אותה צועקת בטלפון", 5.2.21 בשעה 1:00 לאחר חצות - "היא משתעלת בחלון", 5.2.21 - "בין 2 ל-4 בצהריים היא דפקה בפטיש (כמעט בטוחה שזו היא) והדליקה מוזיקה", ב-29.1.21 - "הייתה מוסיקה בפול ווליום. רק ב11 הזמנתי משטרה (מוזיקה ערבית ואפלה) ואז סגרו את המסיבה, והיא יצאה אל החלון עם חבריה ואמרה "שימותו כל השכנים עם האופנים הוורודות (אני) ...".

מלבד עניין הרעש, טענה המבקשת כי "נגנבו כל הנעצים מלוח השעם שקניתי ללובי של הבניין, והושלך דף שתלוי עליו 'עשרות' פעמים... וכנראה שזו היא" (ההדגשה במקור).

המשיבה אינה כופרת בכך שמביתה בוקעת מוזיקה אך טוענת כי הדבר לא מתרחש בשעות הלילה שלאחר השעה 23:00. ביחס ליחודות בטלפון והצעקות טענה כי זכותה לעשות כן בתוך ביתה אך בד בבד הוסיפה "הלוואי שהייתי ערה בשעות כאלה". לענין הטענה בדבר השחתת רכוש, דחתה אותה המשיבה וציינה כי מדובר בבניין המצוי בשיפו משמעותי "כל הבניין מפורק" וכי אין הדבר באחריותה.

מטרתו של החוק מוטמעת כבר בשמו - "מניעת הטרדה מאיימת" ופירוטה בסעיף 2 לחוק:

"(א) הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו.

(ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

(1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;

(2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;

(3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;

(4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו;

(5) בעיסוק בשמירה בבית משותף בניגוד להוראות לפי חוק הגבלת שירותי שמירה בבתים משותפים, התשס"ט-2008.

בהצעת החוק (הצ"ח 3028, ג' באב התשס"א, 23.7.2001), הוגדר המושג "הטרדה מאיימת" כך:

"המושג "הטרדה מאיימת" או במקורו בשפה האנגלית "stalking" מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעות בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד ...

הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושת איום, לעתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה".

מלשון החוק ובפרט בצירוף דברי ההסבר עולה כי כוונת החוק היא למנוע הטרדה אובססיבית, בדרך כלל מכוונת, שיש בה כדי לפגוע בפרטיות, בגוף או בחירות המוטריד וכאשר יש חשש ממשי כי התנהגות זו של המטריד תשוב ותתרחש בעתיד.

עם כל ההבנה לטענות המבקשת בסוגיית הרעש, ואיני כופר בכך שרעש מביתה של המשיבה מפריע למבקשת, איני סבור כי אכסניה זו של החוק מתאימה לסכסוך מסוג זה. למשיבה זכות לעשות שימוש סביר בביתה, לרבות בדרך של השמעת מוסיקה. אמנם, אני נוטה לקבל את טענות המבקשת שלפיהן במקרים מסוימים מטרד הרעש התרחש בשעות החורגות מאלו המוגדרות בתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש), תשנ"ג-1992 (להלן: "התקנות"), ולא מן הנמנע כי גם בשעות אחרות, המותרות ע"פ התקנות הנ"ל, הרעש עולה בעוצמתו על המותר בהן, אולם גם אם כך פני הדברים, דרך המלך היא להגיש תביעה מתאימה לפי החוק הנ"ל, תוך הצגת ראיות מתאימות להוכחת הפרתן.

הדברים בבחינת קל וחומר לעניין הטענה אודות צעקות בשיחות טלפון ו"שיעול בחלון".

בכל הנוגע לפגיעה ברכוש, המשיבה כפרה בה מכל וכל, היא לא הוכחה די הצורך ואף המבקשת ציינה כי אין לה וודאות כי מדובר במשיבה.

על אף האמור, היות שהמשיבה הסכימה בדיון להתחייב לכך שבעתיד לא תשמיע מוסיקה בביתה בשעות שאינן מותרות ע"פ התקנות, ומבלי שיהיה בכך כדי לפגוע בכפירת המשיבה בטענות המבקשת בהקשר זה ביחס לעבר, ניתן צו מתאים.

בשולי הדברים, בנימה שאינה משפטית אני מוצא כנכון להוסיף, כי ככל הנראה נגזר על המבקשת והמשיבה להמשיך ולהיות שכנות זו לזו לאורך שנים ארוכות (אא"כ מי מהן תבחר להעתיק את מקום מגוריה), והרושם הוא שככל שלא תשתנה תפיסתן ביחס ליחסי שכנות, הליך זה לא יהא האחרון שינקט בעניין יחסיהן והן תשובנה ותיפגשנה שוב ושוב בבתי משפט בהליכים מסוג זה, או הליכים אחרים. הדרך למנוע זאת מסורה להן ולהן בלבד, ועיקרה ניסיון כן של כל אחת מהן לעשות מאמץ לקיים יחסי שכנות טובים, תוך הבנה לצרכיו של הצד שכנגד והרגליו, שמטבעם של דברים לעיתים קרובות מתנגשים בהרגליו וצרכיו של הצד שכנגד.

התוצאה היא שבהסכמת המשיבה ומבלי שיהיה בכך כדי לפגוע בהכחשתה את טענות המבקשת, ניתן צו האוסר על המשיבה להשמיע מוסיקה או רעש אחר, בשעות האסורות על פי התקנות, היינו בין 23:00 ל-7:00, בעצמה שיש בה כדי לחרוג מתחומי דירתה.

יתר הסעדים שנתבקשו, נדחים.

נוכח התוצאה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ו' אדר תשפ"א, 18 פברואר 2021, בהעדר
הצדדים.